

Arrest

nr. 261 885 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. VAN CUTSEM, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 18 september 2020 en op 1 april 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 april 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, J.J.S.V.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 6 juli 2001 in Itagüí, departement Antioquia, Colombia. U heeft uw hele leven steeds in de omgeving van Itagüí en San Antonio de Prado doorgebracht, de laatste twee à drie jaar voor uw vertrek woonde u samen met uw moeder en uw jongere zus in de wijk Barichara in San Antonio de Prado. In Colombia heeft u steeds bij uw moeder gewoond, uw vader woonde eveneens bij jullie tot uw ouders uit elkaar gingen. Op het einde van 2018 voltooide u uw middelbare studies. U wilde vervolgens hogere studies aanvatten, maar kon dit niet omwille van de problemen die u vervolgens kende met Los de Barichara.

In de periode rond april 2018 kende uw vader problemen met zijn toenmalige handelspartner. Deze man was uw vader een behoorlijke som geld verschuldigd, maar betaalde niet. Uw vader diende daarop een klacht in bij La Fiscalía. Daaropvolgend werd uw vader door een tweede onbekende man bedreigd, die hem zei dat de handelspartner nooit zou betalen en dat als uw vader dit nog verder zou betwisten, dat uw vader en zijn gezin zouden worden gedood. Uw vader, die op dat moment al gescheiden was van uw moeder en al een tijd niet meer bij jullie woonde, verhuisde daarop van Sabaneta in Itagüí naar de finca van zijn ouders in Vegachi, departement Antioquia.

In de ruime omgeving waren verscheidene bendes actief en in uw wijk opereerde de bende Los de Barichara. Doorheen uw jeugd werd u meermaals geconfronteerd met deze bendeleden en hun activiteiten. Zo hingen de bendeleden rond in de wijk waar u woonde en waren verscheidene leerlingen bij u op school aangesloten bij Los de Barichara. U werd geregeld gepest, lastiggevallen en bestolen door deze jongens. U wilde echter niets te maken hebben met de bende en u focuste zich voornamelijk op uw studies en uw voetbalactiviteiten. Daarnaast eisten Los de Barichara van alle wijkbewoners en –handelaars regelmatig afpersingsgeld. Ook uw moeder diende dergelijke quota te betalen wanneer de bendeleden kwamen aankloppen en hiernaar vroegen. Het ging daarbij steeds om bedragen tussen de 15.000 en 20.000 Colombiaanse peso's (omgerekend ongeveer 3,45 euro en 5,75 euro).

Tussen 10 en 15 januari 2019 kende u een aanvaring met een bendelid van Los de Barichara, u vermoedt dat het een van de leiders was, die u bij de bende wilde rekruteren. U was die avond onderweg terug naar huis na een voetbaltraining, toen u plots gegrepen werd door deze gewapende man. Hij maande u aan om rustig te blijven en vertelde u dat hij deel uitmaakte van de bende. U probeerde zich los te trekken, waarop hij u sloeg. Deze man zei u vervolgens dat u bepaalde zaken voor hen moest doen en dat u zich moest aansluiten bij de bende. U repliceerde dat u dat niet wilde en dat u niets met de bende te maken wilde hebben. Daarop sloeg het bendelid u nog meer, waardoor u op de grond viel. De man schold u uit, zei vervolgens nog dat u wist wat er zou gebeuren indien u zou weigeren, en liep vervolgens weg. U keerde snel terug naar huis, maar wilde uw moeder niet wakker maken. Pas de volgende ochtend vertelde u haar wat er was gebeurd. Er werd vervolgens, een twintigtal dagen later, in samenspraak met uw tante in België beslist dat u naar België zou komen. In de tussentijd hield u zich gedeisd in de woning. U kon zich niet toeleggen op enige hogere studies en ook uw voetbalactiviteiten diende u te staken. Uw moeder kreeg nog regelmatig bendeleden aan de deur die het gebruikelijke afpersingsgeld kwamen ophalen. Daarbij werd ook naar u gevraagd, maar uw moeder kon de bendeleden steeds afwimpelen door hen te zeggen dat u was weggegaan en niet wist wat er met u was gebeurd of door het contact met de jongens te vermijden en het geëiste geld enkel onder de deur te schuiven.

Uw neef, D.S.P.(...) (19/19262), had gelijkaardige problemen meegemaakt en verliet samen met u het land. Op 25 juni 2019 verliet u met uw neef Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u op 17 juli 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat u zal worden verplicht om bij een bende aan te sluiten, alsook dat deze betrokkenheid uw leven in gevaar zal brengen of dat men u zal vermoorden indien u zou weigeren. Bovendien vreest u dat als de bendeleden die u zochten te weten komen dat u voor hen bent gevlucht, zij u zullen doden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de vliegtuigtickets waarmee u reisde, de klacht die uw vader neerlegde tegen zijn handelspartner, een online conversatie met ene Charles Dennis en een artikel over bendeaanwezigheid in de omgeving van Medellín. Via uw advocate stuurde u eveneens een link door, die uitgaat op een YouTubevideo over onrust in Barichara (<https://www.youtube.com/watch?v=Nw0G-uKts5E>).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest dat Los de Barichara, en de daarmee verbonden bende van Pachelli, u zullen dwingen om de bende te vervoegen (CGVS 18/09/2020 [hierna CGVS 1], p. 14; CGVS 01/04/2021 [hierna CGVS 2], p. 17, p. 28). Een dergelijke betrokkenheid zou uw leven in gevaar brengen. U vreest eveneens dat men u zal doden indien u zou weigeren om zich aan te sluiten, alsook dat als de bendeleden die naar u op zoek waren zouden weten dat u voor hen zou zijn gevlucht, dat zij u om het leven zullen brengen. Daarbij zou een vermeende confrontatie met een bendelid tussen 10 en 15 januari 2019 voor u de directe aanleiding hebben gevormd om Colombia te verlaten (CGVS 2, p. 17). Daarnaast geeft u te kennen dat iemand ingevolge de problemen van uw vader wraak op hem zou kunnen nemen door u te treffen (CGVS 1, p. 14). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen in hun geheel gekenmerkt worden door een fundamenteel gebrek aan aannemelijkheid, alsook wordt uw geloofwaardigheid danig op de proef gesteld, waardoor er in wezen weinig geloof kan worden toegeschreven aan de door u naar voren geschoven vrees.

Om te beginnen maakt u geheel niet aannemelijk dat Los de Barichara of hun bondgenoten van Los de Pachelli u ooit zouden hebben willen inlijven of dat zij dit in de toekomst ooit zouden willen doen, laat staan dat de bendeleden ooit maar enigszins naar u op zoek zijn geweest en u zouden willen ombrengen. Zo komt uit uw verklaringen duidelijk naar voren dat het incident dat u ertoe aanzette om uw land te verlaten, een confrontatie met een gewapende man behorende tot deze bendes, in wezen een louter eenmalig feit betrof. Hoezeer deze aanvaring met een vermeend bendelid ook kwalijk is te noemen, het CGVS kan op geen enkele manier uw daaruit volgende vrees als aannemelijk, noch als geloofwaardig beschouwen. Er is immers wat u betreft geen enkele indicatie dat men nog enigszins naar u op zoek zou zijn geweest, dat men u zou willen rekruteren of u zou willen doden. Zo bleef u na de aanvaring, die plaatsvond tussen 10 en 15 januari 2019, nog maandenlang steeds op hetzelfde adres wonen waar u reeds gedurende meerdere jaren samen met uw moeder en zus verbleef, alvorens op 25 juni 2019 uit het land te vertrekken (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 4-5). U zag echter het desbetreffende bendelid nooit meer terug, nooit vernam u nog iets van deze persoon (CGVS 2, p. 24). Bovendien is het bendelid die bewuste avond simpelweg van u weggewandeld (CGVS 2, p. 23). Niettegenstaande het gegeven dat er toen geen getuigen waren, liet de man u verder begaan zonder meer. Het kadert allerminst in een logisch geheel dat men u, indien men u werkelijk zou hebben willen rekruteren of doden, gedurende een dergelijk aanzienlijke periode eenvoudigweg ongemoeid zou hebben gelaten. De bende zou immers op de hoogte zijn van alles wat er gebeurt in de wijk, zo wisten zij tevens waar u woonde (CGVS 2, p. 23). Er vonden tevens nooit enige verdere incidenten plaats met andere leden van de bende, ondanks het feit dat deze nog meerdere malen bij u thuis passeerden om quota's op te halen (CGVS 2, p. 24-25). Dat deze bendeleden nog naar u zouden hebben gevraagd, maar dat uw moeder hen simpelweg afwimpelde met een flauw excuus en u zich kon verstoppen in huis (CGVS 1, p. 12), lijkt weinig geloofwaardig. Ook voor de confrontatie die plaatsvond in januari 2019 had u uw belager nooit eerder gezien (CGVS 2, p. 22), nooit eerder kende u problemen die zouden wijzen op een mogelijke rekruterings- of vergeldingsactie. Dat u voordien op school te maken kreeg met pesterijen en enkele keren van uw spullen werd beroofd is bezwaarlijk te noemen, maar allerminst afdoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststelling dringt zich met andere woorden op dat indien men u werkelijk had willen treffen, men daar in wezen gedurende een aanzienlijke periode ruimschoots de kans toe heeft gehad, in casu quod non.

Voorts baseert u uw beweringen dat personen die weigeren om zich bij de bende aan te sluiten vervolgens plots zouden verdwijnen en zouden worden vermoord, alsook dat dit zou gebeuren met hun familie (CGVS 2, p. 22), in wezen slechts op ongefundeerde vermoedens. U kent feitelijk geen andere personen die ooit eenzelfde situatie zouden hebben meegemaakt, buiten uw neef (zie infra), u kan geen concrete voorbeelden geven. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe u dan kan weten dat weigeraars een dergelijk lot te wachten zou staan, geeft u niet meer te kennen dan dat dergelijke informatie zou rondgaan in de wijk (CGVS 2, p. 22). Wederom kan u echter geen enkel concreet voorbeeld geven van personen of families die dergelijke problemen zouden hebben gekend. Er dient echter te worden benadrukt dat een vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond, een loutere verwijzing naar vermoedens die u enkel onttrekt aan zogezegde circulerende praatjes kan nimmer volstaan. Hoe dan ook, zoals hierboven en hieronder duidelijk mag blijken, uw onwil om zich bij de bende aan te sluiten heeft in wezen nooit enige ernstige repercussies gehad.

Bovendien lijkt het bijzonder weinig plausibel dat de bende specifiek u zou hebben willen inlijven. Los de Barichara zouden samenwerken met die van Pachelli en zou zeer omvangrijk zijn in aantal, ze zouden volgens u duizenden leden tellen (CGVS 2, p. 20-21). Daarbij zou de meerderheid van hun leden simpelweg vrijwillig aansluiten. Bijgevolg kan men zich afvragen waarom een dergelijke bende zich zou willen bezighouden met het rekruteren van een enkele jongen die helemaal niets met hen te maken wil hebben, terwijl ze zouden kunnen rekenen op menig spontaan geïnteresseerden. Dat zij net u uitzochten omdat de bende geen uitzonderingen maakt en iedereen zich bij de bende moet aansluiten, lijkt een uit de lucht gegrepen bewering (CGVS 2, p. 25). Eveneens kan het weinig overtuigen dat uw toenmalige leeftijd een bepalende factor zou zijn geweest omdat men u met de motor zou kunnen hebben laten rijden. Evenmin lijkt het steek te houden dat men specifiek u zou op het oog zou hebben gehad om het territorium van de bende uit te breiden, u was immers woonachtig in een wijk waar de bende alreeds voet aan de grond zou hebben gehad. Dit draagt bij aan de vooraanstaande conclusie dat men in wezen nooit naar u op zoek is geweest.

De ernst en geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees wordt verder gerelativeerd door de vaststelling dat u nooit beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming. Internationale bescherming kan namelijk slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter duidelijk niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen met de bendes nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend. U diende nooit klacht in bij de politie of La Fiscalia (CGVS 2, p. 27). U zocht tevens nooit verdere informatie omtrent niet-gouvernementele organisaties of personen die zich inzetten voor jongeren in uw omgeving. Uw beweringen dat de Colombiaanse overheid zou samenwerken met de bendes en dat u hen aldus niet zou kunnen vertrouwen (CGVS, p. 27), zijn slechts speculatief en bieden geen verschuiving. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven bleven uw moeder en uw zus na uw vertrek uit Colombia nog gedurende bijna anderhalf jaar wonen op hetzelfde adres alvorens in het najaar van 2020 naar uw grootouders te verhuizen (CGVS 2, p. 5). Uw moeder is nog steeds aan het werk in dezelfde fabriek waar ze al jarenlang werknemer is, uw zus blijft schoollopen aan dezelfde school die u ook bezocht (CGVS 2, p. 9-10). Met hen gaat het momenteel goed. Nooit ondervonden zij enige ernstige problemen ingevolge uw aanvaring in januari 2019 (CGVS 2, p. 27), afgezien van de voor iedereen te betalen quota die, voor alle duidelijkheid, geenszins aanspraak kunnen doen maken op het verkrijgen van internationale bescherming.

Daarnaast kan ook ingevolge de bedreigingen die uw vader zou hebben ontvangen na een dispuut met zijn vroegere handelspartner, geen vrees in uw hoofde worden vastgesteld. Het doet alreeds merkwaardig aan dat u slechts een enkele keer zeer kort een vrees aanhaalt met betrekking tot deze zogenaamde problemen (CGVS 1, p. 14). Wanneer u echter tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud meermaals gevraagd wordt naar uw concrete vrees bij terugkeer (CGVS 2, p. 17, p. 28), schuift u nergens enige vrees wat dit betreft naar voren, hetgeen alreeds behoorlijk de ernst en van deze problemen en de impact ervan op uw persoon relativeert. U bent bovendien in wezen nooit rechtstreeks

betrokken geweest in de hele situatie, u heeft nooit de voormalige handelspartner of de man die uw vader zou hebben bedreigd ook maar gezien of gehoord (CGVS 2, p. 20). Indien er werkelijk op eender welk gegeven moment sprake zou geweest zijn van een mogelijk gevaar voor uw persoon, dan kan het bovendien allerm minst overtuigen dat uw ouders u daarvan niet tijdig volledig op de hoogte zouden hebben gebracht. Zo zou uw vader u nooit zelf hebben ingelicht (CGVS 1, p. 12). Het lijkt weinig aannemelijk dat hij zijn eigen zoon niet zou waarschuwen indien u voor uw leven diende te vrezen, ook al hebben jullie dan niet zo'n hechte band en horen jullie elkaar slechts sporadisch (CGVS 2, p. 9-10). Uw moeder zou u overigens pas vele maanden later, in december 2018 nadat de problemen zich zouden hebben voorgedaan in april 2018, de hele situatie in detail hebben toegelicht (CGVS 1, p. 12; CGVS, p. 20). Daar komt vervolgens bij dat uw gedrag allerm minst in overeenstemming te brengen is met de voorgehouden doodsb bedreiging, hetgeen de geloofwaardigheid van deze door u geschetste vrees danig onderuithaalt. U zou ten tijde van de vermeende bedreigingen in april 2018 zijn aangemaand om zeer voorzichtig te zijn, om niet te veel buiten te komen en om altijd in het gezelschap van anderen de straat op te gaan (CGVS 2, p. 20). U leefde echter niet bepaald discreet of voorzichtig. Volgens uw eigen verklaringen bevond u zich immers in januari 2019 's avonds nog alleen op straat (CGVS 2, p. 22; zie supra). U hield een normale dagelijkse routine aan en u leefde zich verder uit in uw voetbalactiviteiten (CGVS 2, p. 7-8). De trainingen bleef u dagelijks aanhouden tot in januari 2019 en u verplaatste zich daarvoor te voet en met het openbaar vervoer doorheen de ruime omgeving. U nam tevens deel aan departementale en nationale wedstrijden, dit voor het laatst in november 2018. U speelde zich zelfs dermate in de kijker dat u later in 2018 werd opgemerkt vanuit de Verenigde Staten (CGVS 2, p. 13-14). Wederom, indien men u werkelijk had willen treffen, dan had men daar in wezen reeds alle kansen toe gehad, in casu quod non. Daarbij dient eveneens de opmerking worden gemaakt dat ook uw vader volgens uw verklaringen nooit meer bedreigingen of dergelijke zou hebben meegemaakt nadat hij naar zijn ouders in Vegachi ging verhuisde (CGVS 2, p. 19). Nochtans keert uw vader ook nu nog geregeld nog terug naar zijn woning in Sabaneta, waar hij ten tijde van zijn problemen woonde (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 9). Aldus kan worden besloten dat de problemen van uw vader, waaruit u evenwel een vrees voor een mogelijke wraakactie puurt, geenszins actueel zijn en dat u met betrekking hiertoe op geen enkele manier ook maar enige vrees zou dienen te koesteren wat u betreft. Als laatste dient te worden benadrukt dat wanneer u op het CGVS wordt gevraagd naar de mogelijkheid om in een andere regio in Colombia te gaan wonen, u tot tweemaal toe in wezen slechts verwijst naar socio-economische motieven die u dat zouden verhinderen (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 28). Nergens geeft u te kennen dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich elders in uw land van herkomst te vestigen omwille van de bovengenoemde zogenaamde problemen met de bendes, nergens geeft u te kennen dat u ook in andere regio's in Colombia zou vrezen voor uw leven. U haalt slechts aan dat het, zowel voor u als uw moeder, moeilijk zou zijn om op een andere plek werk te vinden en dat het in Colombia niet eenvoudig is om over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, alsook dat u geen familie heeft buiten Medellín. Dergelijke socio-economische motieven ressorteren echter niet onder de Vluchtelingenconventie, noch worden zij beschouwd als ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Het spreekt voor zich dat er geen nood is aan internationale bescherming ingevolge de door u aangehaalde problemen wanneer u zelf aangeeft dat u in wezen elders in het land kunt wonen, ware het niet voor louter eventuele socio-economische moeilijkheden. Deze vaststelling ondergraaft finaal de ernst en geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat ook het verzoek om internationale bescherming van uw neef [D.S.P.] [...], die omwille van gelijkaardige problemen met dezelfde bende Colombia zou hebben verlaten (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 11), werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon aldus evenmin een geloofwaardige vrees in zijn hoofde worden vastgesteld ingevolge zogenaamde problemen met de door u beschreven bendes in Itagüí/San Antonio de Prado.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort, identiteitskaart en geboortakte neer, dient het CGVS op te merken dat noch uw identiteit, noch uw nationaliteit in wezen worden betwist. De vliegtuigtickets waarmee u naar België reisde en de online conversatie met de, intussen overleden, man die u had uitgenodigd in de VS, zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Ingevolge de problemen die uw vader een drietal jaren geleden kende met zijn handelspartner, waarvan u foto's van de aangifte neerlegde, kan geen vrees in uw hoofde worden vastgesteld. De doorgestuurde link toont een YouTubevideo waarin onrust te zien is bij een politie-ingrijpen in een buurt die wordt bestempeld als zijnde Barichara. Er dient echter te worden opgemerkt dat een dergelijke video, afkomstig van verscheidene niet-gespecificeerde bronnen (CGVS, p. 16), weinig bewijswaarde heeft gezien het feit dat de authenticiteit van wat wordt afgebeeld niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook, deze zeer algemene beelden dateren van ruim na uw vertrek uit Colombia en kunnen op geen enkele manier in verband worden gebracht met de door u naar voren geschoven problemen, die alsnog niet kunnen overtuigen (zie supra). Het artikel over de aanwezigheid van bendes in de omgeving van Medellín beschrijft slechts een algemene situatie in uw land van herkomst die u zoals hierboven reeds uitgebreid gemotiveerd, niet heeft kunnen doortrekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 “*en volgende*” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker haalt tevens een beoordelingsfout aan.

Na een korte samenvatting van de bestreden beslissing benadrukt verzoeker vooreerst een aantal elementen uit zijn vluchtrelaas waarvan hij stelt dat deze niet worden betwist, met name: (i) de sterke aanwezigheid van bendes in de wijk waarvan hij afkomstig is, namelijk Barichara in San Antonio de Prado en (ii) de confrontaties met gewapende bendeleden waarbij hij onder meer het slachtoffer werd van diefstal, bedreigingen en verwondingen.

Verzoeker vervolgt dat volgens de verwerende partij enkel zijn vrees om te worden gerekruteerd niet aannemelijk is en meent dat een dergelijke focus, zonder het reële risico van de aanwezigheid van de bendes en meerdere incidenten te analyseren, te eenzijdig is en niet strookt met diens onderzoeksplicht.

Hij wijst erop dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij geenszins, zoals verwerende partij voorhoudt, slechts eenmalig werd lastiggevalen door bendeleden, maar dat het een opeenstapeling van incidenten betreft die maken dat hij zich in een situatie van persoonlijke onveiligheid bevond. Verzoeker meent dat het een cumulatie betreft van verschillende incidenten, gekenmerkt door de grote aanwezigheid van de bendes in zijn wijk en de controle die zij er uitoefenen, inclusief zijn profiel van een jonge man – hij was nog minderjarig op het moment dat de verschillende incidenten plaatsvonden –, die gemaakt hebben dat hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht en die het risico in zijn hoofd op een vervolgingsvrees of het lijden van ernstige schade in de zin van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker voegt in dat verband nog informatie toe en stelt dat hieruit blijkt dat de bendes effectief de volledige controle hebben binnen Antioquia en meer specifiek binnen zijn wijk San Antonio de Prado.

Wat het risico op gedwongen rekrutering betreft en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, stelt verzoeker dat objectieve, internationale rapporten en landeninformatie zijn verklaringen in dat verband in perspectief kunnen plaatsen, nu daaruit blijkt dat gedwongen rekrutering wel degelijk een grote praktijk uitmaakt in Colombia en er ook in Antioquia, de stad van verzoeker, op grote schaal gedwongen rekrutering van kinderen plaatsvindt. Hieruit volgt volgens verzoeker dat hij wel degelijk geloofwaardige en aannemelijke verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek. Hij benadrukt hierbij dat hij meermaals door bendeleden werd lastiggevalen en hij op het moment van het laatste incident 17 jaar oud was.

Verzoeker gaat voort gerelativeerd s niet akkoord waar de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat zijn vrees moet worden doordat hij nooit een beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming. Hij betoogt: “*Verzoeker verklaarde dat de Colombiaanse autoriteiten zouden samenwerken met de bendes, waardoor hij ze niet kan vertrouwen (CGVS II, p. 27). Verzoeker verklaarde ook duidelijk schrik te hebben om een klacht in te dienen voor represailles van de bendes (CGVS I, p. 11 ; CGVS II, p. 24). Bij een recent incident stelde verzoeker dat de politie de toegang tot de wijk gehinderd wordt door de bendeleden (CGVS II, p. 16).*

Het onderzoek naar het bestaan van een mogelijkheid tot bescherming door de nationale autoriteiten is een onderzoek in concreto, waarbij rekening gehouden moet worden met de persoonlijke situatie van verzoeker, de feiten die zich hebben afgespeeld en het risico dat hij in dat verband loopt, maar ook met de algemene context in zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt vast dat zijn verklaringen hierover bevestigd kunnen worden door objectieve landeninformatie, waar verwerende partij op geen enkele wijze naar verwijst of rekening mee houdt bij de beoordeling of verzoeker zich op bescherming van de Colombiaanse autoriteiten zou kunnen beroepen, omdat deze noch in staat zijn. noch bereid zijn om deze bescherming te bieden.”

Verzoeker citeert uitvoerig uit relevante landeninformatie. Hij besluit dat hem bezwaarlijk kan worden verweten dat hij geen verdere stappen in dit verband heeft ondernomen, gezien het gebrek aan de toegang tot een functionerende overheidsbescherming en de risico's die een klacht met zich meebrengt in de specifieke wijk en zijn persoonlijke omstandigheden.

Wat betreft de veiligheidssituatie in het departement Antioquia, stelt verzoeker bij verwijzing naar de COI Focus van de verwerende partij dat deze wordt gekenmerkt door de aanwezigheid en activiteiten van een groot aantal georganiseerde en gewapende groepen, die er de economische en criminele activiteiten uitvoeren in verband met het conflict. Ook wijst hij op het hoge aantal moorden die er plaatsvinden. Hij besluit dat het geweld in Antioquia een hoog niveau bereikt, dat er een relatie is met de gewapende conflicten, dat het geweld de burgerbevolking treft en dat de autoriteiten slechts een beperkte capaciteit hebben om de burgerbevolking te beschermen.

Daarnaast stelt verzoeker dat er voldoende rekening moet worden gehouden met zijn specifieke profiel als jonge man, die zich reeds eerder verzette tegen enige vorm van deelname aan geweld en meer risico loopt om te worden gevisieerd door zowel de autoriteiten, als door de verschillende gewapende groeperingen en bendeleden.

Verzoeker voegt de volgende stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- stuk 3: INDEPAZ, *Alerta Temprana N° 032-2020 Fecha: 17 de julio de 2020*, 17 juli 2020;
- stuk 4: OSAR, *Colombie : violences policières et protection de l'Etat*, 15 juli 2020.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 6 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Verzoeker, geboren op 6 juli 2001, is afkomstig van de wijk Barichara van de gemeente San Antonio de Prado, gelegen in het departement Antioquia.

Verzoeker zou meermaals zijn geconfronteerd met de bende Los de Barichera die in zijn wijk opereert en geregeld zijn gepest, lastig gevallen en bestolen door deze bendeleden. Zijn moeder betaalde, net als de rest van de inwoners van de wijk, een quota, dit is afpersingsgeld, aan de bende. Tussen 10 en 15 januari 2019 zou verzoeker een aanvaring hebben gehad met een bendelid van de Los de Barichera dat hem wilde rekruteren. Verzoeker wist te ontsnappen en verliet op 25 juni 2019 Colombia.

Verzoeker vreest dat de bende Los de Barichera, die verbonden is met de bende van Pachelli van het nabijgelegen Bello, hem zal dwingen de bende te vervoegen en dat ze represailles zal nemen indien hij dit weigert. Hij vreest ook dat de bendeleden hem zullen doden indien zij te weten komen dat hij voor hen is gevlucht.

5.2. De commissaris-generaal is evenwel van oordeel dat verzoekers verklaringen worden gekenmerkt door een fundamenteel gebrek aan aannemelijkheid waardoor er weinig geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vrees. Zo maakt verzoeker, volgens de commissaris-generaal, geheel niet aannemelijk dat Los de Barichera of hun bondgenoten van Los de Pachelli hem ooit zouden hebben willen inlijven of dat zij dit in de toekomst ooit zouden willen doen, laat staan dat de bendeleden ooit maar enigszins naar hem op zoek zijn geweest en hem zouden willen doden. De commissaris-generaal wijst erop dat het incident met een gewapend bendelid, dat voor verzoeker de aanleiding was om zijn land van herkomst te ontvluchten, een louter eenmalig feit is, waarbij verzoekers daaruit volgende vrees voor rekrutering op geen enkele wijze als aannemelijk, noch als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal wijst er ook op dat verzoeker geen concrete voorbeelden kan geven van personen of families die gelijkaardige gedwongen rekruteringsproblemen zouden hebben gekend. Het lijkt volgens de commissaris-generaal verder bijzonder weinig plausibel dat de bende specifiek verzoeker zou hebben willen inlijven. Ten slotte meent de commissaris-generaal dat verzoekers vrees verder wordt gerelativeerd door de vaststelling dat hij nooit een beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming.

5.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal, enerzijds, de aannemelijkheid van verzoekers vrees voor gedwongen rekrutering betwist, doch, anderzijds, in deze stand van zaken niet betwist dat verzoeker afkomstig is van de wijk Barichara in San Antonio de Prado waar er een sterke aanwezigheid is van de lokale bende Los de Barichera en hun bondgenoten Los de Pachelli, dat verzoeker op school en in zijn wijk herhaaldelijk het slachtoffer was van diefstal, pesterijen en slagen van bendeleden, dat verzoeker in januari 2019 een gewelddadige confrontatie had met een gewapend bendelid waarbij hij gewond raakte, dat hij op het moment van de verschillende incidenten nog minderjarig was en dat zijn moeder quota betaalde.

Heden voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift informatie, met name een zogenaamde “early warning” van de Defensoria del Pueblo (stuk 3), waar de aanwezigheid en territoriale controle van gewapende georganiseerde misdaadgroeperingen in het departement Antioquia en San Antonio de Prado in het bijzonder worden bevestigd, de strategische meerwaarde van de geografische ligging van San Antonio de Prado voor drugsvervoer wordt benadrukt en tevens de risico's voor de burgerbevolking worden ingeschat.

Verder voegt verzoeker objectieve landeninformatie bij van UNHCR, UN High Commissioner for Human Rights en de Noorse Landinfo over de (indirecte) (gedwongen) rekrutering van kinderen en adolescenten in Colombia, in het bijzonder in het departement Antioquia, door gewapende

groeperingen. Deze informatie bevestigt aldus het bestaan van een praktijk van rekrutering van kinderen en adolescenten.

Er blijkt evenwel niet dat verzoekers verklaringen werden beoordeeld in het licht van objectieve landeninformatie over rekrutering. Het administratief dossier bevat zelf geen informatie over rekrutering noch andere aanwijzingen in deze zin.

Gelet op de niet-betwiste elementen van zijn relaas en gelet op elementen die verzoeker met betrekking tot rekrutering in zijn verzoekschrift aanbrengt, meent de Raad dat een verder onderzoek zich opdringt naar de aannemelijkheid (plausibiliteit) van verzoekers vrees voor rekrutering in het licht van de voorgelegde landeninformatie, te meer daar de informatie die verzoeker aanbrengt geen volledig uitsluitel geeft over een eventuele praktijk van rekrutering door lokale criminele bendes, zoals Los de Barichara en Los de Pachelli, de wijze waarop eventuele rekrutering gewoonlijk zou plaatsvinden (gedwongen, indirect, vrijwillig) en welke profielen doorgaans in het vizier komen voor rekrutering.

Tevens acht de Raad het van belang na te gaan in hoeverre de Colombiaanse overheden bescherming kunnen en willen bieden aan kinderen en jongeren die het risico lopen te worden gerekruteerd.

De commissaris-generaal verwijt verzoeker niet alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput, in het bijzonder door geen klacht in te dienen bij de politie of Fiscalía.

De relevante vraag is echter niet of verzoeker al dan niet klacht heeft ingediend, maar wel of hij aantoonst dat hij in zijn geval geen toegang zal hebben tot doeltreffende overheidsbescherming. Hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante elementen. De omstandigheid dat een verzoeker al dan niet klacht heeft ingediend is één van de elementen die in aanmerking moeten worden genomen, maar niet het enige. Wanneer uit de individuele omstandigheden eigen aan de zaak of uit de algemene landeninformatie blijkt dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn geweest of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waarbij redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden genomen, dan kan van een verzoeker niet worden verwacht dat hij zich wendt tot zijn lokale autoriteiten en aangifte doet. Het is dus op basis van het geheel van de elementen die de zaak kenmerken, dat moet worden nagegaan of verzoeker aantoonst dat hij in zijn geval geen toegang zal hebben tot doeltreffende bescherming vanwege de Colombiaanse overheden.

In casu heeft verzoeker herhaaldelijk verklaard dat hij geen hulp heeft gezocht omdat de politie heel vaak samenwerkt met de bendes en als de bendes ontdekken dat er een klacht is ingediend, de situatie nog erger kan worden (NPO 1, p. 11 en NPO 2, p. 24 en 27). Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar objectieve landeninformatie van OSAR, UNHCR en de UN High Commissioner for Human Rights die gewag maken van verschillende obstakels inzake de toegang tot de doeltreffende overheidsbescherming, waardoor verzoekers verklaringen op het eerste gezicht niet zonder grond lijken te zijn.

Het administratief dossier bevat zelf geen informatie over de mogelijkheden tot overheidsbescherming in Colombia. Door aan zijn verklaringen voorbij te gaan en deze niet af te toetsen aan objectieve landeninformatie, is er geen zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de nationale beschermingsmogelijkheden voor verzoekers geval in Colombia, en het departement Antioquia.

In de bestreden beslissingen wordt nog gesuggereerd dat verzoeker zich had kunnen wenden tot NGO's of personen die zich inzetten voor jongeren. De Raad herinnert eraan dat, krachtens artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet alleen kan worden geboden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel 48/5, § 2. Gelet op dit wetsartikel en de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, kunnen NGO's en privépersonen niet worden beschouwd als actoren van bescherming en mag van verzoeker niet redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich tot hen wendt voor bescherming (HvJ 20 januari 2021, C-25519, O.A).

Dat verzoeker verwijst naar socio-economische motieven om aan te geven dat hij niet in de mogelijkheid is om elders in Colombia te gaan wonen, acht de Raad in deze stand van zaken en ook op zich genomen geen doorslaggevend motief om tot de ongelooftwaardigheid van zijn vrees te besluiten.

5.4. Gelet op wat voorafgaat acht de Raad verder onderzoek van bovenstaande elementen nodig om op correcte wijze de aannemelijkheid van verzoekers vrees te kunnen beoordelen.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van de voorgelegde elementen, kan de Raad in deze stand van zaken

verzoekers beschermingsverzoek niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Een volledig en ex nunc -onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk.

In acht genomen wat voorafgaat, mede in aanmerking genomen dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 april 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES